

## ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑΞΙΟΥ.

Τοῦ Μεταξίου ἡ καλλιέργεια φαίνεται ὅτι καταρχὰς ἦτο περιορισμένη εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν τῆς Κίνας· καὶ τὴν σήμερον δὲ κάμμία χώρα δὲν γεννᾷ τὴν χρήσιμον ταύτην ὕλην τόσον πλουσιοπάροχον, ἢ τόσον ἐξαιρέτου ποιότητος. Ὅτε πρῶτον ἐφέρθη μετὰξιον εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐγνωρίζεν ὁ κόσμος τόσον ὀλίγον περὶ τοῦ πόθεν παράγεται, ὥστε ἠκούοντο περὶ αὐτοῦ οἱ πλεονῶντες μῦθοι· ἀπὸ τινος μὲν ἐλέγετο νὰ ἦναι εἶδος μαλλίς, φρομένου εἰς τοὺς κλάδους δένδρων· ἀπ' ἄλλους δὲ, ὁ φλοιὸς τοῦ δένδρου αὐτοῦ· καὶ ἀπ' ἄλλους, τὸ προϊὸν λουλουδίου.

Τὴν σπανιότητα καὶ ἀκόλουθον ἀκριβείαν τοῦ μεταξίου, ὅτε πρῶτον εἰσήχθη εἰς τὴν Ῥώμην, ἐμποροῦμεν νὰ τὴν καταλάβωμεν ἐκ τοῦ ὅτι, μετὰ διακόσια ἔτη καὶ ἐπέκεινα ἐκ τοῦ καιροῦ αὐτοῦ, δὲν ἠθέλησεν ὁ αὐτοκράτωρ Αὐρηλιανὸς νὰ κάμῃ ἐνδυμα μεταξωτὸν τῆς αὐτοκρατορίας διὰ τὴν ἀπειρόν του τιμὴν.—μᾶς λίτρας μεταξίς ἀγοραζομένης διὰ δώδεκα οὐγγίας χρυσοῦ. Τὰ δὲ αὐτὰ τῆς μεταξιοποιουῦ κάμπης ἐφέρθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην τὸ 552, κατὰ τὸν ἐφεξῆς τρόπον· Ἀνο μοναχοί, ὡς ἀποστολοκλήρικες ἐνασχολούμενοι, εἶχαν εὐτυχῆσαι νὰ διαπεράσωσιν εἰς τὴν Κινικὴν αὐτοκρατορίαν, καὶ γνωρίζαντες ἀκριβῶς ὅλην τὴν μέθοδον τοῦ ἀνατρέφειν τὴν κάμπην καὶ χειροτεχνεῖν τὸ μετὰξιον, ὑπῆσαν μετὰ τὴν ἐπιστροφήν αὐτῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἰστόρησαν τὰς ἀνακαλύψεις των εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἰουστινιανόν. Ἀπὸ λαμπρῶν δὲ ὑποσχέσεις παρακινήθέντες, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Κίναν, καὶ μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας ἐπέτυχαν νὰ διαφύγωσι τοῦ ὑπόπτου αὐτοῦ λαοῦ τὸ φιλάργυρον, καὶ νὰ φέρωσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀριθμὸν τινὰ τῶν αὐγῶν τῆς μεταξιοποιῦ κάμπης, κεκρυμμένων εἰς βακτηρίας κεφαλῆν. Ἐκ τῶν αὐγῶν τούτων ἐξῆλθαν αἱ πρῶτον φανεῖσαι εἰς τὴν Εὐρώπην κάμπαι· λαβοῦσαι δὲ τὴν ἐπιμελεστάτην περίθαλψιν, ἐπληθύνθησαν ταχέως, καὶ ἐξηπλώθησαν καθ' ὅλην τὴν Γραικορωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν.

Τὸ 947 ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Σικελίας Ῥόγερος κατέδραμε τὴν Ἑλλάδα, καὶ, κυριεύσας τὰς Ἀθήνας, τὰς Θήβας, καὶ τὴν Κόρινθον, αἰχμαλώτισεν ἀρκετοὺς ὑφάντας μετὰξιου, τοὺς ὁποῖους ἐκατοίκισε βιαστικῶς εἰς τὴν Πάρομον, καὶ ὑπεχρέωσε νὰ διδάξωσι τὴν τέχνην εἰς τοὺς ὑπάρχουσιν· μετὰ εἴκοσι δ' ἔτη ἐφθασαν εἰς μεγάλην ὑπεροχὴν τὰ μετὰξωτὰ τῆς Σικελίας. Μετέπειτα, ἡ ἐργασία τοῦ ἀξιολόγου τούτου ἀρθρου ἐξηπλώθη βαθυμῆδον καθ' ὅλην τὴν Ἰταλίαν καὶ Ἰσπανίαν· ἀλλ' εἰς τὴν Γαλλίαν δὲν

ἐμβάσθη πλὴν καταρχὰς τῆς δεκάτης ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος ἐπὶ τῆς βασιλείας Φραγκίσκου τοῦ πρώτου. Εἰς δὲ τὴν Ἀγγλίαν ἤρχισαν νὰ τὸ χειροτεχνῶσι περὶ τὰ τέλη τῆς αὐτῆς ἑκατονταετηρίδος.

## Η ΛΕΞΙΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ.

Εἰς πολλὰς πολλῶν ἐπιστολὰς βλέπω ὑπογραφομένους τοὺς ἐπιστέλλοντας, Ὁ πατριώτης δεῖνα. Τὸ λαμβάνουν, ὡς φαίνεται, συνώνυμον τοῦ φιλόπατρις. Ἀλλὰ τοιαύτη σημασία ἐδόθη ἀπὸ τοὺς Γάλλους, ὄχι ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς, εἰς τὴν λέξιν πατριώτης (Patriote). Τοῦτο βέβαια δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ πολιτογραφῆσωμεν τὴν ξένην σημασίαν· ὅτι μᾶς ἐμποδίζει εἶναι τὸ ὑπερήφανον καὶ κομπῶδες τῆς ὑπογραφῆς. Ὁ Γάλλος, ἐπαινῶν τινὰ φιλόπατριον, τὸν ὀνομάζει δικαίως Πατριώτην (Patriote)· ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ ὑπογράφεται αὐτὸς Πατριώτης, ὡς εἶδ' ἠθέλει τολμήσειν νὰ ὑπογραφῆ Φιλόπατρις, ἢ Φιλοδίκαιος, ἂν ἡ ἀδολος ἀγάπη τῆς πατρίδος ἦν' ἀχώριστος ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς δικαιοσύνης. Συγχωρεῖται ὅμως καὶ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς κάθε ἄλλον νὰ ὑπογραφῆ Πολίτης, ἂν ἦναι ἀληθῶς μέλος τῆς πολιτείας. Ἄλλο χειρότερον. Ὅστις ἀπὸ μᾶς ὑπογράφεται Πατριώτης, ὄχι μόνον διαστρέφει τὴν ὁποίαν ἐδίδαν οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν λέξιν σημασίαν, ἀλλὰ καὶ μεταβαίνει ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας εἰς τοὺς δούλους καὶ βαρβάρους. Πολίτην ὀνόμαζαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Ἀθηναῖον συμπολίτην αὐτῶν, καὶ Πατριώτην τὸν γεννημένον εἰς τὰς Ἀθήνας βάρβαρον ἢ δούλον· Πατριώται οἱ δούλοι Ἑλλήνων, Πολίται δὲ, οἱ ἐλεύθεροι, λέγει ὁ Φώτιος. Πατριώται ὀνομάζοντο ἀκόμη καὶ μετὰ τῶν οἱ τοιοῦτοι βάρβαροι ἢ δούλοι· Πατριώτης ὁ βάρβαρος λέγεται τῆ βαρβάρου, καὶ οὐ πολίτης, κατὰ τὸν αὐτὸν Φώτιον. Ἄλλο χειρότερον. Τὸ Πατριώτης ἐδίδετο ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ἄλογα ζῶα, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄνυχα. Ὁ Κύριος εἰς τὸν Ξενοφῶντα ὀνομάζει Ἰππὶς πατριώτας τοὺς ἐντοπίους τῆς Περσίας ἰππες· εἰς τὸν Σοφοκλέα (Οἰδ. Τύρ. 1091) τὸ ὄρος ὁ Κιθαιρῶν λέγεται Πατριώτης· Οἰδίπου, ἦγον, συντοπίτης ἢ συμπατριώτης τοῦ Οἰδίποδος.—ΚΟΡΑΗΣ.

ΠΑΡΕΤΗΡΗΣΕΩΝ ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας, ὅτι ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἦτο μὲν ὀπωροῦν ἐντιμότερα τῆς τῶν ποιμένων, ἀλλὰ καὶ πολὺ ὀχληροτέρα.

Ὅσον πλείοτερον ὀμιλεῖ τις περὶ ἑαυτοῦ, τόσον ὀλιγότερον ἀγαπᾷ ν' ἀκούῃ ὀμιλίας περὶ ἄλλων.